

Arrest

nr. 350 151 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
 Koningin Astridlaan 77
 3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X

X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 oktober 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 november 2025 met referentenummer 133612.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat J. KEULEN, en van attaché L. COURANT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2025 hebben verzoekers een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 13 oktober 2025 onontvankelijk verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2025 werd ingediend en op 28.07.2025, 26.08.2025 en 13.10.2025 geactualiseerd door :

[K.J.] [...]

+ echtgenote:

[K.B.] [...]

+ meerderjarige dochter:

- [K.K.] [...]

+ 3 minderjarige kinderen:

- [K.M.] [...]

- [K.L.] [...]

- [K.K.] [...]

nationaliteit: Albanië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden op 03.10.2022 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 09.04.2024 afgesloten met de beslissing ‘weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Vooreerst verklaren betrokkenen dat hun drie minderjarige kinderen, [M.], [L.] en [K.] in België naar school gaan. Zij stellen dat de afhandeling van een regularisatieaanvraag niet binnen enkele weken gebeurt maar minstens maanden/jaren zodat dit hun schoolprogramma te zeer zou beïnvloeden. Zo zouden zij een achterstand oplopen wat een slechte invloed zou kunnen hebben op hun verdere toekomst. Verder stellen zij dat het voor hun kinderen moeilijk zou zijn om zich te moeten aanpassen aan een school in Albanië, aangezien zij nu al heel hun leven in België naar school gaan. Hieromtrent dient er, ten eerste, opgemerkt te worden dat voor wat betreft de bewering dat de afhandeling van een regularisatieaanvraag niet binnen enkele weken gebeurt maar minstens maanden/jaren het slechts blijft bij hypothetische veronderstellingen waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve dienen we nog op te merken dat het besluitvormings-proces een zekere tijd vergt, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven is, nu het bestuur ertoe is gehouden om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. Voor wat de scholing van de drie minderjarige kinderen betreft; het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen en hun kinderen pas sedert oktober 2022 in België verblijven. De kinderen waren op dat moment respectievelijk 14, 13 en 10 jaar oud. Hieruit kunnen we dus concluderen dat de kinderen reeds onderwijs moeten hebben genoten in Albanië. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen niet opnieuw (tijdelijk) kunnen instappen in een onderwijsvoorziening in Albanië.

Wat de verwijzing naar art. 2 van Protocol nr. 1 bij het EVRM en art. 28 en art. 29 van het Kinderrechtenverdrag betreft; een schending van deze artikels kan niet vastgesteld worden aangezien het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen enkel aangeeft dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de gezinseenheid geen sprake is. Verder stellen betrokkenen dat het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft deel uitmaakt van het privéleven in de zin van art. 8 EVRM. Hier dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Voor wat het hoger belang van de kinderen betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad worden bij een terugkeer. Een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Bovendien zijn betrokkenen nog steeds de wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens tekening te houden met andere belangen (Gwh 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, §90). Tot slot verwijzen betrokkenen naar een arrest van de Raad van State (nr. 265.069) waaruit zou moeten blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening had gehouden met het hoger belang van het kind dat in België geboren en opgegroeid is. Echter, deze verwijzing doet niet ter zake aangezien geen van de kinderen in België zijn geboren, noch opgegroeid.

Ook de bewering dat betrokkenen hun centrum van belangen in België hebben opgebouwd, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, betrokkenen en hun kinderen verbleven respectievelijk ruim 56, 42, 17, 14, 13 en 10 jaar in Albanië en hun verblijf in België en (eventuele) opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het feit dat de heer [K.J.] sinds 2023 tewerkgesteld is bij [...] SA, dat mevrouw [K.B.] en mevrouw [K.K.] gewerkt hebben als poetsvrouw en dat zij een werkbelofte bij [...] SRL voorleggen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen steeds hebben geweten dat deze tewerkstelling plaatsvond in precair verblijf en dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits hun VIB op 09.04.2024 negatief werd afgesloten, is tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen zich tevens mogen beroepen op het vertrouwensbeginsel en er dus van mogen uitgaan dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkaanbieding hebben) worden geregulariseerd en dat zij dus ook dienen geregulariseerd te worden. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen verwijzen tot slot specifiek naar art. 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. Echter, art. 6.4 van deze richtlijn verplicht Lidstaten niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderings-besluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. In dezelfde zin heeft de Raad van State dienaangaande in een beschikking van 23 januari 2020 het volgende gesteld: "L'article 6.4. de la directive 2008/115/CE a pour seul objet d'aménager une exception à l'obligation, prescrite aux États membres par l'article 6.1. de la même

directive, de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire. L'article 6.4. de la directive 2008/115/CE permet aux États membres de ne pas prendre à l'encontre d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier une décision de retour, comme le requiert l'article 6.1., mais de lui accorder un titre de séjour autonome ou une autre autorisation conférant un droit de séjour". (vrije vertaling: artikel 6.4. van richtlijn 2008/115/EG heeft als enig doel een uitzondering te regelen op de verplichting, opgelegd aan de Lidstaten door artikel 6.1. van dezelfde richtlijn, om een terugkeerbesluit te nemen ten aanzien van elke derdelander in illegaal verblijf op hun grondgebied. Artikel 6.4 van richtlijn 2008/115/EG staat aan de lidstaten toe om ten aanzien van een derdelander in illegaal verblijf toch geen terugkeerbesluit te nemen, zoals vereist door artikel 6.1., maar hem een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven). Uit de bewoordingen van art. 6.4 van de richtlijn 2008/115 volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen "kunnen" beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. Het betreft hier een zogenaamde "kan" bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het regulariseren van illegaal verblijf worden gelezen. Het onderdeel van art. 6.4 van de richtlijn is niet meer dan een verwijzing naar de mogelijkheid voor Lidstaten om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, hetgeen behoort tot hun soevereine bevoegdheid. Indien Lidstaten, in het kader van hun prerogatief op migratiecontrole, gebruik willen maken van de mogelijkheid om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, dan beschikken zij daarbij over een ruime beleidsvrijheid. In het licht van deze elementen blijven betrokkenen derhalve in gebreke om aan te tonen dat in casu aan de vereisten voor een directe werking is voldaan, zodat zij zich niet dienstig op dit onderdeel van art. 6.4 van de richtlijn 2008/155 kunnen beroepen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert oktober 2022 in België verblijven, dat zij werkwillig zijn en arbeidscontracten voorleggen, dat zij Frans spreken, dat zij aangesloten zijn bij een mutualiteit en dat zij een huurcontract, pensioenfiches en enkele aanbevelingsbrieven voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. [...]"

1.3. Op 13 oktober 2025 beslist verweerder ook tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) aan verzoekers.

- De bijlagen 13 die aan K.J. en K.B. werden uitgereikt vormen de tweede en derde bestreden beslissing. Ze luiden nagenoeg identiek – voor het bevel gericht aan K.B. werd toegevoegd dat zij moet worden vergezeld door haar drie minderjarige kinderen – als volgt:

"[...]"

[+ 3 minderjarige kinderen:]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o *Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 31.01.2025 vrijwillig is teruggekeerd naar Albanië. Wanneer betrokkene terugkeerde naar België is onduidelijk, doch 20.03.2025 bood hij zich aan bij de gemeente Herstal. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene sinds dan het grondgebied heeft verlaten en bijgevolg is de maximale duur van 90 dagen op een periode 180 dagen ruimschoots overschreden.*

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : vermits betrokkene samen met zijn/haar echtgeno(o)t(e), ..., de wettelijke vertegenwoordigers is van de minderjarige kinderen, Kola Mario, Kola Luis en Kola Kiara, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Immers, aan de heer K.J./mevrouw K.B. werd op 13.10.2025 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd zodat de kinderen niet gescheiden worden van hun ouders.

Het gezins- en familieleven : betrokkene verblijft samen met zijn gezin in België. Aangezien er zowel aan betrokkene als aan zijn/haar echtgeno(o)t(e) als aan zijn/haar meerderjarige dochter, K.K., een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, geldt de verplichting om terug te keren naar hun land van herkomst voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

- Aan K.K. werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit vormt de vierde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Omdat betrokkene, als minderjarige, samen met haar ouders een verzoek om internationale bescherming indiende, werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precare verblijfssituatie ging. Vermits deze procedure werd afgesloten met een negatieve beslissing (noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend), is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag art. 9bis blijkt dat betrokkene één of meerdere minderjarige kinderen zou hebben in België.

Het gezins- en familieleven : betrokkene verblijft samen met haar familie in België. Aangezien er zowel aan betrokkene als aan haar ouders, de heer K.J. en mevrouw K.B., een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, geldt de verplichting om terug te keren naar hun land van herkomst voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]"

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissingen trof.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpen verzoekers op: *"Schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteits-principe"*

Na de weergave van artikel 8 van het EVRM betogen verzoekers als volgt:

"[...]"

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip familieleven, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt zelfs dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Hieronder vallen dus ook de hechte vriendschappen die verzoekers hebben gemaakt in de voorbije jaren. Het moet bijgevolg niet gaan om getrouwde koppels en dergelijke.

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader -moeder - kinderen'.

Tevens heeft de Raad van State (in haar arrest van 30.05.2023) onlangs het volgende bevestigd, dat "Artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.

Aangezien verzoekers aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen, dient artikel -8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" bij wet is voorzien. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids-, of proportionaliteitstoets).

Men haalt aan dat de terugzending proportioneel zou zijn, quod certe non: de verzoekers hebben in België een leven opgebouwd. Het loutere Feit dat artikel 8 EVRM wordt aangehaald, betekent geenszins dat verzoekster dit artikel zou aanzien als een vrijgeleide voor verblijfsrecht,

[K.J.] is reeds sedert 2023 tewerkgesteld bij [...] SA, [K.B.] en [K.K.] hebben beiden gewerkt als poetshulp, én hebben tevens een werkbelofte bij [...] SRL. Alle verzoekers doen er alles aan om goed te integreren, hetgeen meer dan goed gelukt is.

Er wordt gesteld dat verzoekers 'in precair verblijf' waren, en hoewel dit klopt, kan er uiteraard hen niet tegengeworpen worden om te integreren, om werk te zoeken... Verzoekers deden en doen er alles aan om op een legale manier in België te verblijven, zonder ten laste te willen vallen van de Belgische Staat, dit kan enkel maar toegejuicht worden.

Evenwel dient er per geval nagekeken worden of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, dewelke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM niet nagekomen. In casu is, minstens een BGV een onredelijke handeling: KOLA Jak riskeert (bijna) zeker zijn werk te verliezen, indien hij voor een onbepaalde tijd terug dient te keren naar Albanië.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor de verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie...

Verzoekers hebben reeds jaren hun centrum van belangen hier opgebouwd. Men kan van hen niet verwachten dat zij België verlaat om vervolgens te leven in haar land van herkomst.

Indien zij dienen terug te keren naar hun herkomstland, Albanië, riskeren zij losgerukt te worden van hun gehele leven waar zij zo hard voor gewerkt hebben.

Daarenboven dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

Verweerder diende aldus in de beslissing tot verwijdering naast de vaststelling van het illegaal verblijf van de verzoekers, ook het gezinsleven van de verzoekers in rekening te nemen en dienaangaande dienen te motiveren.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden,

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het EVRM, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

Een schending van artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Loutere standaardformuleringen zoals verweerder momenteel aanhaalt in de bijlage 13, volstaan uiteraard niet. Het dient afdoende en volledig gemotiveerd te worden.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' andersluidende lezing van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing op dit vlak mist manifest feitelijke grondslag. Deze beslissingen verwijzen immers naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en bevatten feitelijke motieven in dit verband. Uit de motieven van voormelde beslissingen blijkt tevens dat rekening werd gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, m.i.v. het gezinsleven. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, wordt er in detail toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke wijze weergegeven en op een individuele wijze besproken. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing duidelijke afwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM, m.i.v. het hoger belang van het kind.

De bestreden beslissingen zijn duidelijk gemotiveerd in het licht van de elementen die verzoekers' zaak kenmerken. Verzoekers kunnen daarom niet worden gevolgd in hun betoog dat ze standaard-formuleringen zouden bevatten. Alleszins, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet. De theoretische beschouwingen inzake deze plicht die figureren in het verzoekschrift alsook de overtuiging van verzoekers dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd, kunnen bezwaarlijk leiden tot een andere conclusie.

De inhoudelijke kritiek die verzoekers leveren wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De

Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verweerder zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.4. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteits-document in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

3.5. In de bestreden beslissingen kunnen zoals gezegd duidelijk afwegingen worden teruggevonden in het licht van het gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ze wijzen op de gezinseenheid die niet riskeert verbroken te worden aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfs-machtiging in te dienen geldt voor het hele gezin. Verzoekers bekritisieren deze afwegingen niet. Ze brengen geen concrete onoverkomelijke hinderpalen aan voor het verderzetten van een gezinsleven in Albanië waar zij en hun kinderen/broers en zussen “respectievelijk ruim 56, 42, 17, 14, 13 en 10 jaar” hebben verbleven. De betrokken afwegingen blijven derhalve overeind.

3.6. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Verder stellen betrokkenen dat het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft deel uitmaakt van het privéleven in de zin van art. 8 EVRM. Hier dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.”*

Verzoekers, die hier slechts verblijven sedert oktober 2022, concretiseren nergens dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer naar Albanië een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Zij tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië uitgesloten is.

3.7. In geval van een precair illegaal verblijf zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Door te wijzen op hun tewerkstelling – waarbij verweerder er in de eerste bestreden beslissing op wijst dat tewerkstelling slechts toegestaan was in het kader van hun ingediende verzoek om internationale bescherming dat definitief werd verworpen bij een arrest van de Raad van 9 april 2024 – en algemeen hun inspanningen om zich te integreren en het opgebouwde centrum van hun belangen alhier aan te halen, tonen verzoekers niet aan dat hun situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont.

3.8. Verzoekers, die hier slechts verblijven sedert oktober 2022, tonen derhalve niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar Albanië, die wordt vooropgesteld in de bestreden beslissingen, waar zij en hun kinderen/broers en zussen *“respectievelijk ruim 56, 42, 17, 14, 13 en 10 jaar”* hebben verbleven, getuigt van een disproportionele afweging tussen verzoekers’ belangen die in se erin bestaan hier allemaal verder te kunnen verblijven zonder te moeten terugkeren naar Albanië om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen en de belangen van de Belgische Staat die erin bestaan de verblijfsreglementering te doen respecteren.

3.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt bijgevolg niet. De theoretische beschouwingen in het licht van deze verdragsbepaling met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM kan niet tot een ander oordeel leiden. De Raad wijst er hierbij nog op dat verzoekers’ geval een eerste toelating betreft, nu hen geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat verzoekers’ betoog in dit verband niet dienstig is

3.10. De Raad besluit dat verzoekers met hun betoog niet aantonen dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of op disproportionele wijze tot zijn besluit is gekomen of dat dit strijdig is met de artikelen 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM. Verzoekers’ overtuiging dat de bestreden beslissingen niet deugen, kan niet leiden tot een ander oordeel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 753 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA